

MAREN STOFFELS

**ESCAPE
ROOM**

Voor Annemieke, omdat je er altijd bent, zelfs als je aan de andere kant van de wereld zit.

Eerste druk 2017

© 2017 tekst: Maren Stoffels

Vormgeving omslag: Caren Limpens

Omslagbeeld: Getty Images

Boekverzorging: Nancy Koot

Auteursfoto: Stefan Neeven

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7397 4 / NUR 284/285

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc[®]-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

*If you had, one shot, or one opportunity
to seize everything you ever wanted.*

In one moment.

*Would you capture it,
or just let it slip?*

– Eminem –

DIT
IS
WAT
VOORAFGING

X

Vanaf hier zie ik Het.
Het ziet mij niet.

Het moet boeten.
Voor alles.

Het enige wat ik nodig heb, is een teken.
Alsjeblijft.
Geef me een teken dat ik kan beginnen.

MINT

‘Hij is homo, zeker weten.’ Sky zit vlak achter Alissa en mij, op de leuning van het bankje. Alleen wij drieën zijn er nog, verder is het park verlaten.

‘Dat geloof ik niet.’ Alissa haalt haar portemonnee tevoorschijn. ‘Om hoeveel wedden we?’

Ik heb geen idee over wie mijn twee beste vrienden het hebben. Hun gesprekken gaan vaak langs me heen, alsof ik aan de andere kant van een dikke muur sta.

Alissa wappert met een briefje van vijf. Deze weddenschap doet me denken aan de eerste dag van de middelbare school, toen dacht ik ook dat Alissa een weddenschap had gesloten.

Ze kwam die ochtend aan mijn tafel staan en vroeg of de plek naast mij vrij was. Alissa was zo’n meisje dat overal had kunnen gaan zitten, ze was ongelooflijk mooi. Haar ogen hadden de kleur van de Italiaanse kust, waar ik de zomer had doorgebracht. Ik had argwanend achteromgekeken. Waar waren haar giechelende vriendinnen, die mij van een afstandje uitlachten omdat ik erin trapte?

Maar er stond niemand, we waren de enigen in het lokaal.

De stem van Sky haalt me terug naar het nu. ‘We wedden om een pizza,’ zegt hij. ‘Die kan Milas dan mooi komen brengen.’

Het gaat dus om Milas, een collega van de pizzeria waar Sky werkt. Ik heb hem nooit gezien, maar Alissa heeft het weleens over hem gehad.

Er komt een jogster het park in, met hoogblond haar en een sjaaltje om haar nek. Als ze ons passeert, glimlacht ze even naar me.

‘Hij komt, nu is het afwachten.’ Sky stopt zijn telefoon weg en rolt op zijn gemak een sigaret. Hij heeft nooit pakjes sigaretten; Sky doet alles altijd net even anders dan anderen.

‘Deed het pijn?’ hoor ik Alissa vragen. Ik ben weer terug op het bankje in het park. Waar hebben ze het nou weer over?

Ik volg Alissa’s blik naar Sky’s wenkbrauwpiëring, die hij een tijd geleden liet zetten. Toen hij de dag erna op school kwam, was zijn huid dik en rood. Ik tast naar mijn eigen wenkbrauw, die toen ook een paar dagen pijn heeft gedaan.

Eerst dacht ik dat het toeval was, maar toen Alissa haar pols brak met gym, had ik wekenlang last van de mijne.

Kan ik de pijn van anderen voelen? Het voelt bovendien, vreemd. Als anderen erachter komen, krijg ik vast een nog maffere reputatie dan ik al heb.

Sky wijst op zijn wenkbrauw. ‘In het begin kwam er zoveel pus uit de wond dat ik er een smoothie van kon maken.’

Alissa geeft hem een duw, waardoor hij bijna van de leuning van het bankje valt. ‘Hou op, straks durf ik niet meer.’

Ik kijk op. Sinds wanneer wil Alissa een piëring? Ik probeer me voor te stellen hoe het bij haar zou staan, zo’n ringetje door haar wenkbrauw.

Laatst moesten we bij Textiel jurken maken van vuilniszakken. Alissa trok die van haar over haar hoofd, hield hem aan één kant beet en schoot er een nietje door. Ze liep door het lokaal alsof het een catwalk was en een paar jongens floten. Zelfs in een vuilniszak was ze prachtig.

‘Waar blijft die pizza?’ vraagt Alissa ongeduldig.

‘Milas heeft een halfuur de tijd, daarna is de pizza gratis.’

Op dat moment komt er een scooter het park in gereden met een grote, blauwe box achterop.

Sky pakt mijn pols en kijkt op mijn horloge. ‘Keurig op tijd, typisch iets voor Milas. Een stipte homo.’

‘Hou op.’ Alissa trekt snel haar shirtje recht. Het is een klein gebaar, maar ik voel het meteen, ze is nerveus. Mijn buik borrelt, alsof ik op het punt sta een belangrijk examen af te leggen.

De bezorger remt af voor ons bankje en steekt zijn hand op naar Sky. Zodra hij de klep van zijn helm opent, zie ik twee felblauwe ogen, die lijken op die van Alissa. Maar deze ogen hebben iets koels, ze hebben niets te maken met de Italiaanse zee, eerder met ijswater. Ik krijg een vreemd, onbestemd gevoel dat ik niet kan plaatsen.

‘Eén pizza salami?’ De jongen haalt een doos tevoorschijn. De geur van gesmolten kaas doet me watertanden.

‘Voor ons.’ Sky wijst op Alissa. ‘Zij betaalt.’

‘Ik dacht het niet.’ Alissa kijkt naar de jongen. ‘Hé, Milas.’

MILAS

Ik houd er niet van als mensen mijn naam wel kennen, maar ik die van hen niet. Dan voelt het alsof ik 1-0 achtersta.

Ik heb dit meisje eerder gezien, ze heeft Sky wel eens van zijn werk gehaald. Ze viel me meteen op omdat ze dezelfde blauwe ogen heeft als ik. Pap zei vroeger wel eens dat ik buiten hem de enige was met zulke blauwe kijkers, maar hij had ongelijk. De ogen van dit meisje zijn hypnotiserend.

Heeft Sky haar verteld hoe ik heet?

Het meisje glimlacht. 'Wil je zelf ook een punt?'

Ik twijfel, want eigenlijk moet ik door, maar iets in haar stem maakt dat ik blijf staan.

Dan valt het andere meisje op het bankje me pas op. Ze zit een beetje voorovergebogen, haar sluike haar hangt als twee gordijnen langs haar gezicht. Het is net of ze er niet helemaal bij hoort.

'Je hebt bijna pauze, toch? Neem een punt.' Het meisje met de blauwe ogen kent blijkbaar niet alleen mijn naam, maar ook mijn werkschema.

Haar jas hangt halfopen, een stukje van haar blote hals is zichtbaar.

Hoe zou het voelen als ik dat zachte stukje huid kus?

Ik schrik van mijn gedachte. Na Karlijn heb ik besloten nooit meer iets voor een meisje te voelen. Het is makkelijker om ze allemaal af te wijzen dan om hen dichtbij te laten komen. Want als ze dichtbij komen, gaan ze vragen stellen. Vragen waar ik geen antwoord op kan geven.

Ik moet weg, dat weet ik zelf ook wel, maar voor ik het weet, heb ik mijn helm afgezet en zit ik naast haar.

‘Hier.’ Het meisje reikt me de doos aan. Terwijl ik de punt naar binnen werk, durf ik haar nog beter te bekijken. Er moet íéts aan haar zijn wat tegenvalt, iets wat me helpt om haar straks weer te vergeten.

Maar haar stem klinkt alsof ze zingt, haar ogen zijn eindeloos blauw en ze ruikt naar de herfstzon.

Ik weet niet of ik haar wel wil vergeten.

Ik slik mijn hap door. ‘En wie ben jij?’

ALISSA

Milas’ been raakt het mijne, zo dicht zitten we naast elkaar. Hij bekijkt me alsof hij iets in mijn gezicht hoopt te vinden. Zijn blik speurt elke centimeter van mijn huid af.

Ik heb nog nooit een woord met Milas gewisseld, maar als ik Sky weleens kwam halen, bekeek ik hem van een afstandje.

Milas valt op, niet omdat hij knap is, maar omdat hij dat niet lijkt te willen zijn. Alsof zijn uiterlijk hem kwelt. En dat herken ik.

Jongens kleden me vaak uit met hun ogen, ik word er gek van. Andreas was de laatste jongen met wie ik zoende en ik vond hem écht leuk. Na onze kus hoorde ik hem opscheppen tegen zijn vrienden omdat hij zo’n ‘lekker wijf’ aan de haak had geslagen. Was ik dan niet meer dan dat?

Sky is ook knap, maar hij houdt met zijn ruige uiterlijk veel mensen op afstand. Het idee leek me plotseling heerlijk.

Thuis keek ik een kwartier lang in de spiegel. Een tatoeage durfde ik niet, maar een piercing dan? Met een stift zette ik een stip op mijn neusvleugel. Het idee van een knopje door mijn neus maakte dat ik me meteen al sterker voelde.

‘En wie ben jij?’ vraagt Milas.

‘Alissa.’

‘Ben je homo?’ vraagt Sky.

Ik snap ineens waarom leraren hem weleens een bulldozer noemen.

Milas schudt geïrriteerd zijn hoofd. ‘Nee, ik ben geen homo.’

Sky steekt zijn sigaret op. ‘Je hoeft niet pissig te worden, hoor. Homo’s zijn leuk.’

Milas stopt de laatste hap pizza in zijn mond en staat op. ‘Ik moet door.’

Gaat hij nu zo plotseling weg omdat Sky die vraag stelde? Ik merk dat ik baal, ik wil dat Milas nog een keer naar me kijkt zoals daarnet, het was alsof hij veel meer zag dan alleen mijn buitenkant.

‘Sky betaalt de pizza,’ zeg ik. ‘Mét fooi.’

SKY

Ik vloek vanbinnen.

Alissa valt op hem.

Ik dacht dat het om een weddenschap ging, maar Alissa lachte naar Milas zoals alleen zij dat kan. En ik weet dat jongens dan als een blok voor haar vallen.

Thuis zet ik de versterker van mijn elektrische drumstel

vol aan. Drummen werkt altijd, maar nu niet. Zelfs na een halfuur spelen tintelen mijn handen nog steeds. Kwaad trek ik de koptelefoon van mijn hoofd.

Waarom kan ik het niet van me afzetten?

Alissa moest eens weten dat ik zelfs met Caitlin ben gaan daten om de aandacht af te leiden...

Caitlin zit in de parallelklas en is zo erg nog niet. Als ik heel goed kijk, hebben ze zelfs wel wat van elkaar weg. Maar Caitlins blauwe ogen halen het niet bij de echte.

Ik laat me achterovervallen op mijn bed en bekijk de groepsfoto, die op mijn nachtkastje ligt. Ik slaap er slecht door, maar ik slaap nog slechter als hij er niet ligt.

Ik pak de foto op en houd hem vlak bij mijn gezicht. Er is een kleine slijtageplek zichtbaar waar ik soms mijn lippen op de foto druk. We staan dicht naast elkaar, onze armen raken elkaar.

De andere mensen had ik het liefst van de foto geknipt, maar op deze manier kan Alissa in mijn kamer komen zonder dat ze iets doorheeft. Voor Mint hoef ik sowieso niet bang te zijn, die zweeft de helft van de tijd in een andere dimensie.

'Je hoort bij mij,' zeg ik zachtjes tegen de foto. 'Zie het nou...'

ALISSA

‘Ga je mee?’ vraag ik aan Mint als ze op haar fiets wil stappen.

‘Waarheen?’

‘De piercing zetten?’

‘Nu?’ Mint glimlacht. Ze weet dat ik geen geduld heb. Als ik iets bedenkt, moet het meteen gebeuren.

‘Natuurlijk.’

‘Wat vind je ervan?’ vraag ik voor de zoveelste keer als we weer op de fiets zitten.

‘Mooi.’ Mint werd lijkbleek toen de naald in mijn neus verdween, alsof zij degene was die pijn leed.

Binnen een paar minuten rijden we de chique wijk in waar Mint woont. De eerste keer dat ik bij haar thuiskwam, wist ik niet wat ik zag. Maar Mints vader is advocaat en verdient natuurlijk tien keer meer dan mijn vader, die bij de brandweer werkt.

Voor de deur wil Mint haar sleutels pakken, maar het licht in de hal springt al aan en haar moeder doet open.

‘Waar was je nou?’

Ik weet dat Mints moeder vreselijk panisch kan doen, maar toch schrik ik er elke keer weer van. Ze praat tegen haar dochter alsof Mint een klein kind is. Zelfs mijn zusje van negen wordt niet zo bemoederd.

‘Mam...’ Mint kleurt.

Mints moeder knikt even naar mij, maar wendt zich dan weer tot haar dochter. ‘Afspraak is afspraak.’

Mijn vader heeft zijn brandweeruniform al aan als ik de hal binnenkom.

‘Wat heb jij nou in je neus zitten?’

Ik draai mijn gezicht van links naar rechts. ‘Vind je het wat?’

Pap probeert streng te kijken, maar dan schiet hij in de lach. ‘Ik vind het stoer. Zeg, je moeder komt zo thuis, Ruben en Koen zijn boven. Help jij Fenna even met haar sommen?’

‘Natuurlijk.’ Ik krijg een kus op mijn voorhoofd en mijn vader trekt de voordeur achter zich dicht. Ik zie door het glas hoe hij zijn fiets de voortuin uit rijdt.

Als kind lag ik vaak uren wakker tot mijn vader eindelijk veilig thuiskwam van zijn werk. Ik durfde mijn ogen pas dicht te doen als hij er weer was. Soms hield ik het niet vol, vocht ik uren tegen de slaap en dommelde alsnog in. Dan schrok ik midden in de nacht wakker en rende op blote voeten naar de slaapkamer van mijn ouders. Pas als ik de bult aan zijn kant van het bed zag, sloop ik opgelucht terug naar mijn bed.

Tegenwoordig slaap ik wel, maar nooit echt diep.

Zeker niet sinds vorige kerst.

Tijdens paps dienst kwamen er vier mensen om bij een brand, onder wie paps collega. Die man kreeg een doorgebrande balk op zijn hoofd.

Het gezin dat in het huis woonde, bevond zich in de onbereikbare slaapkamers op de eerste verdieping. Pap probeerde nog bij hen te komen, maar het was te gevaarlijk. Uiteindelijk moest hij machteloos toekijken hoe het hele huis afbrandde.

Hoewel het absoluut niet zijn schuld was, veranderde het ongeluk hem. Pap bleef thuis van zijn werk en liep als een

schim door ons huis. Zelfs collega's die erbij waren geweest die avond, konden niet tot hem doordringen.

's Nachts gilde pap het hele huis wakker. Nachtmerries, zei mam, maar dat was een understatement.

Fenna kroop doodsbang bij mij in bed als pap weer eens begon te gillen. Ik hield mijn zusje tegen me aan tot ze sliep.

Ik vond het vreselijk dat Fenna hiermee werd geconfronteerd, ik wilde zo graag iets doen, maar wist niet wat.

Toen een documentairemaakster vroeg of ik mee wilde werken aan een interview over de invloed van deze gebeurtenis op ons gezin, zei ik meteen ja. De documentaire werd uitgezonden op een jongerenzender en ik hoopte dat ik hiermee anderen kon helpen, al was het maar één iemand.

Er kwamen tientallen positieve reacties van allerlei jongeren, die me door die periode heen hebben gesleept.

De situatie met pap leek eindeloos te duren, maar op een zeker moment ging het langzaam beter. Hij kreeg medicijnen die hem rustiger maakten. Hij ging naar een psycholoog en met de hulp van collega's kon hij zelfs weer halve dagen aan het werk.

Na een paar maanden startte hij weer fulltime en leek alles vergeten.

Maar ik ben het niet vergeten.

Af en toe kijk ik de documentaire terug. Dan zie ik de donkere wallen onder mijn ogen, die gestrest in de camera kijken.

Zo bang ben ik soms nog steeds.